

aand vi maaske alle kunde have godt af at tage Eksempel.“

„Doktor Hassing!“ raabte i dette Øjeblik en Røst ude fra Forsamlingen, hvad der straks vakte en forstaaende Munterhed.

Emanuel blev bleg. Han havde genkendt sin forrige Gaardskarl Niels' skrattende Stemme og maatte standse et Øjeblik for at tvinge sig til Rolighed.

Derpaa fortsatte han:

„Men hvad jeg særlig vil pege paa, er de store, indre Brist, som Folkepartiet — og jeg tænker særlig her paa dets Bondebestanddel — efter min Mening lider under, og som har været skæbnesvangre for det. Vi har været altfor glade ved os selv. Vi har troet altfor fast paa, at ude hos os var alting saare godt ... og derfor forstod vi ikke, at Vorherre ikke straks gav os, hvad vi bad ham om. Ja, lad mig bruge det rette Ord ... vi har været for indtagne i os selv, for overmodige; vi har i den sidste Tid haft altfor travlt med at ville feje for andres Døre og støve af i andres Stuer og ransage andres Hjærter, og derover har vi glemt vore egne.“

Han vedblev endnu en lille Tid at tale — roligt og behersket, — skønt Afbrydelserne stadig